

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Anlæg af et Høvdige fra Vester Vedsted til Store Darum i Ribe Amt.

Paa Formandens Forslag valgtes: *Bluhme, Nielsen-Grøn, Rosager, Ovesen, Carl Sørensen, Carl Hansen (Viborg A. 1. V.), R. Nielsen (Præstø A. 4. V.), Brorsen, H. Rasmussen, Meyer, N. C. Christensen, Alfred Christensen, K. Pedersen, Hammerich og N. Jensen.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger m. m. ved Statsanstalten for Livsforsikring.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 569 ff.)

Finansministeren (Brun): Det Forslag, som her foreligger, er Forslag til Lov om Lønninger m. m. ved Statsanstalten for Livsforsikring, som jeg tillader mig at anbefale til det høje Tings Velvillie. Sidste Gang der var Tale om Lønningsforholdene ved Statsanstalten, gjaldt det Lønningsloven af 7. April 1900. Den havde hovedsagelig til Hensigt at søge bort fra det abnorme Forhold, som den Gang bestod mellem Lønningerne og Tantiømen, og indførte derfor nye Regler om Lønningerne, som forhøjedes, og om Tantiømen, som blev nedsat, hvorhos der indførtes almindelig Pensionsret. Loven af 7. April 1900 var imidlertid i og for sig ikke nogen Lønningsforhøjelseslov. En saadan Lønningsforhøjelse paakræves formentlig nu, og det er derfor, at Lovforslaget er forelagt.

Til Fordel for Lønningsforhøjelserne kan man jo anføre de sædvanlige Betragtninger, som blev gjorte gældende i sin Tid, da Lønningerne for Statens Tjenestemænd blev forhøjede, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Grunde, der maa medføre en saadan Forhøjelse. Lønningerne her ere gennemgaaende satte noget over Statsemployemændenes indenfor Ministerierne, og Grunden dertil er dels den, at Kontortiden ved Statsanstalten er noget længere, og at Avancementsmulighederne ere mere begrænsede indenfor Statsanstalten end indenfor Centraladministrationen, og dels den, at de private Selskaber af lignende Art jo efterhaanden have sat

deres Lønninger betydeligt op, hvorfor det anses for nødvendigt, at Statsanstalten nogenlunde følger Skridt med de Lønninger, som tildeles Mænd af samme Egenskaber i de private Forretninger. Hvis man ikke gør det, frygter man for, at Statsanstalten for Livsforsikring skulde faa de mindst brugelige Elementer indenfor Forsikringsvirksomheden, hvad der vilde være uheldigt for Statsanstaltens Virksomhed. Man har i dette Lovforslag bibeholdt Tantiømen, og Grunden hertil er den, at Tantiømen historisk er knyttet til Statsanstalten og siden 1871—72 bestandig har været knyttet til den. Man har anset det for uhensigtsmæssigt nu at foreslaa en Forandring deri og deraf følgende betydelige Forhøjelser af selve Lønningerne.

Der er under Forhandlingerne i Landstinget rettet Forespørgsel om, hvorledes Statsanstalten i Livet udførte den Bestemmelse, som indeholdes i Loven af 30. Marts 1906 § 9: at Statsanstalten skal genforsikre i danske Selskaber, som staa under Tilsyn af Forsikringsraadet. Jeg har søgt Oplysning derom, og det viser sig, at Statsanstalten udtrykkelig overfor det Selskab, hvori den har genforsikret, nemlig Nordisk Genforsikringsselskab, har udtalt det Ønske, at en saa stor Del som muligt af Forsikringerne overdrages til andre danske Livsforsikringsvirksomheder, og Nordisk Genforsikringsselskab har ogsaa i saa stort Omfang, som Omstændighederne tillade, genforsikret Statsanstaltens Forsikringer i indenlandske Selskaber. 32 pCt. af den overdragne Forsikringsmasse er genforsikret i 6 forskellige danske Forsikringsselskaber, medens der til udenlandske Selskaber er overdraget ca. 40 pCt. af de Forsikringer, som ere overtagne for Statsanstalten.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Tingets velvillige Behandling.

Nielsen-Grøn: Skønt der kunde være adskilligt at sige angaaende dette Lovforslag, skal jeg dog ikke lade mig friste dertil af Hensyn til den Sag, som kommer efter paa Dagsordenen, og som — det ved jeg — optager Interessen for i Dag. Jeg vil kun sige, at vi ere tilbøjelige til at give gode Lønninger, og jeg tror ikke, det kan siges, at de Lønninger, her ere foreslaaede, ere smaa. Naar den højtærede Minister mente, at man ellers ikke vilde faa de dygtigste Mænd, saa tror jeg ikke, der nu vil være nogen Fare i saa Henseende; efter de Lønninger, her ere foreslaaede,